

Lukas Rumšas

Baimė mylėti

Vasara. Naktis. Už lango mėnulis skęsta rūke. Mėnulis toks ryškus! Norisi stebėti ir skęsti kartu su juo. Pats nesuprantu kaip... pradedu skęsti tankiame ir bauginančiame rūke. Keliauju link mėnulio, nebegalvoju, kas bus rytoj, o tik tyliai svajoju būt ne vienas...

Pradedu jausti skaudžius skausmus. Nesuprantu kodėl? Kam? Kaip? Ar dar skaudės, kai prašvis? Besvajodamas išraustu, raudonis ryškesnis už mėnulį, jis spindi rūke...

Pasiklystu. Pasiklydau mėnulio šviesoje, savo jausmuose, bauginančiam rūke. Garsiai rékiu. Sustoju. Įsiklausau, ką man šnabžda naktis. Man nebesvarbu, kiek valandų, suprantu, kad šito laiko nebėra, aplink tamsa, skausmas ir ... gėdos jausmas. Norisi slėptis rūke, bet žemė slysta iš po kojų. Pavargstu. Pasiduodu tau... pasiduodu skausmui, gėdai ir tamsai, kuri vyrauja mano širdyje...

Dūstu. Nebekankink manęs, paleiski... Pradedu švisti. Rūkas išsisklaido, mėnulį keičia saulė. Po kojomis vėl jaučiu žemę. Saulės spinduliams apšvietus suprantu, kad skendau ne vienas. Su manimi buvo mano gyvenimo muzika, kuri galėjo skambėti iki mano gyvenimo galo. Bijojau atsiduoti į jos rankas, rinkausi kentėti.

Supratau, kad kaip gyventi mums niekas nepasakys. Turime likti savimi. Esame laisvi, tačiau meilės iškankinti išalkstame ir nusilpstame.

Kai ateis tamsa – svarbiausia ją išgyventi. Nebijoti savęs, nes mes esame šviesa savo nežinioje...